

25 ה. אבל עדיין אינו מובן: הרצון שלא לצאת
26 מהגלות, כשם שהיה זה בניגוד להתקשרות של
27 הקב"ה ל"בני בכורי ישראל" בהגאולה שקודם מתן
28 תורה, כמו כן הוא מנגד גם להתקשרות והיחוד
29 שנתוסף במתן תורה (ש"אנכי ה' אלוקיך": כוחך
30 וחיותך) המביא לגאולתם העתידה של בני ישראל
31 - ואם כן על פי הכלל ד"אין קטיגור נעשה סניגור"
32 איך תהי' גאולה של אלה שלא ירצו לצאת מהגלות
33 בגאולה העתידה?

34 וביאור הענין: בחידוש ועילוי ההתקשרות
35 דהקב"ה ובני ישראל שנתחדש במתן תורה מצינו
36 שני ענינים; א) בשעת מתן תורה בחר הקב"ה
37 בישראל, וכדמוכח גם מהלכה בפועל – בשולחן
38 ערוך אדמו"ר הזקן⁴⁰ "שכשיאמר ובנו בחרת (מכל
39 עם ולשון) יזכור מתן תורה; ב) בני ישראל נעשו
40 משועבדים⁴¹ ועבדים לה' וכמאמר רז"ל⁴² און
41 ששמעה על הר סיני כי לי בני ישראל עבדי
42 הם⁴³ כו'. וכמו שנתבאר בענין מתן תורה
43 בפרשתנו⁴⁴ "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון
44 את האלקים על ההר הזה". ושני ענינים אלו
45 שייכים זה לזה, כדלקמן.

46 ו. והנה החידוש והיתרון שבהתקשרות על ידי
47 שבחור בבני ישראל על התקשרותם מצד היותם
48 בנים למקום⁴⁵ יובן מענין הבחירה באדם למטה:
49 רואים בחוש דכאשר אדם בוחר באיזה דבר,
50 רצון זה הוא בתוקף יותר מהרצון הטבעי שיש לו
51 לאיזה דבר.

52 והטעם בזה: הטבע של האדם תוכנו הוא -
53 הגדרים של מציאותו (ומצד טבע זה בא גם אופן
54 ההגדרה והמדידה שבהן מוגדרים כחותיו, חושיו,
55 תכונותיו כו'), ולכן כאשר רוצה איזה דבר מצד
56 הטבע שלו הרי תוקפו של הרצון הוא כפי תוקף
57 ומדת הטבע שלו⁴⁶.

58 אמנם ענין הבחירה האמתית היא מצד עצמותו
59 כמו שהוא למעלה מהגדרים דטבע האדם -

1 ומבאר בזה הרגזובי³⁴: כיון שהחטא הוא
2 בענינו של יום הכיפור גופא הרי הוא עצמו בגדר
3 גורם להחטא, אם כן אי אפשר שהגורם להחטא
4 הוא גם המכפר עליו, דאין קטיגור נעשה סניגור³⁵.

5 וההסבר בסגנון תורת החסידות³⁶: ביום כיפור
6 מתגלה בכל אחד ואחד מישראל עצם ההתקשרות
7 של הנשמה באלקות שלגבי בחי' זו אין תפיסת
8 מקום לחטא ועון³⁷.

9 אמנם ב"כרת דיומא" מכיון שהחטא הוא פוגע
10 ומנגד לגילוי ההתקשרות, הרי שוב אי אפשר
11 שהתקשרות זו תועיל לכפרת החטא³⁸.

12 ועל דרך זה הוא בנדון דידן:

13 ההתעוררות והגילוי מלמעלה להוציא את בני
14 ישראל ממצרים היה מצד גילוי ההתקשרות של
15 הקב"ה, "אבינו", לבני ישראל, כנ"ל, ומכיון שזוהי
16 התקשרות עצמית שאי אפשר להיות בה שינוי, לכן
17 נגאלו כל ישראל ממצרים גם הרשעים, ד"בין כך
18 ובין כך בני הם". אמנם אותם הרשעים שמיאנו
19 לצאת ממצרים (ולחיות עבד לעבדים שזהו היפך
20 מ'עבדי אתם' ופשיטא שזהו היפך "בני בכורי")
21 מאחר שבזה התנגדו לגילוי ההתקשרות גופא, לא
22 יתכן שגילוי זה יפעול בהם ענין הגאולה ממצרים
23 (וכנ"ל באותיות דנגלה "אין קטיגור נעשה
24 סניגור")³⁹.

(34) צפע"נ הל' יבום פ"ד ה"כ בסופו.

(35) ועפ"ז מיישב מדוע לא מתרצת הגמ' (בשבועות שם) על
הקושיא היכא משכחת לרבי כרת ביה"כ (אם לא נימא ומורה
רבי בכרת דיומא), דמשכחת באחטא ויוהכ"פ מכפר שמודה רבי
שאינו מכפר (יומא פז, א), אלא ששניהם (בכרת דיומא ואחטא
ויוהכ"פ מכפר) טעם אחד להם, דאין קטיגור נעשה סניגור.

ועד"ז הוא באחטא ואשוב, שאין מספיקין בידו לעשות
תשובה (יומא פה, ב) "הואיל והתשובה גורמת לו לחטוא"
(אגה"ת פ"א).

(36) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1149 ואילך ובהנסמן שם.

(37) ראה לקו"ש שם שגם רבנן ס"ל שעיצומו של יום מכפר
[וכמ"ש הרמב"ם (הל' תשובה פ"א ח"ג"ד) "ועיצומו של יוה"כ
מכפר" אף שפסק כרבנן (שם ה"ג)]. אלא שס"ל שבכדי להגיע
לכפרת עיצומו של יום (שהיא למעלה מהכפרה שע"י התשובה)
הוא ע"י התשובה.

(38) וי"ל שזהו גם הטעם בני ענינים הנ"ל שבהערה 30 שאין
יוה"כ עצמו מכפר. ראה רש"י שבועות שם פי' ג' ענינים אלו.

(39) משא"כ "המרובים" שיצאו בע"כ ממצרים (ראה בתחלת
השיחה) הוא לא אלה שלא רצו לצאת מגלות מצרים (כדמוכח
ממדרז"ל שבהערה 10), כ"א אלה שלא רצו ללכת בהמדבר הגדול
והנורא, וכיו"ב, שבוה אין התנגדות לגילוי ההתקשרות.

(40) סי' ס' ס"ד. וראה תניא פמ"ט.

(41) ראה פרש"י יתרו כ, ב (ממכילתא).

(42) קדושין כב, ב. הובא בפרש"י משפטים כא, ו. ירושלמי

שם פ"א סה"ב.

(43) בהר כה, נה, וראה ראב"ע שם כה, מב.

(44) ג, יב.

(45) להעיר מפירש"י (ראה יד, ב): "כי עם קדוש אתה -

קדושת עצמך מאבותיך ועוד ובך בחר ה'".

(46) ראה לקמן הערה 60.